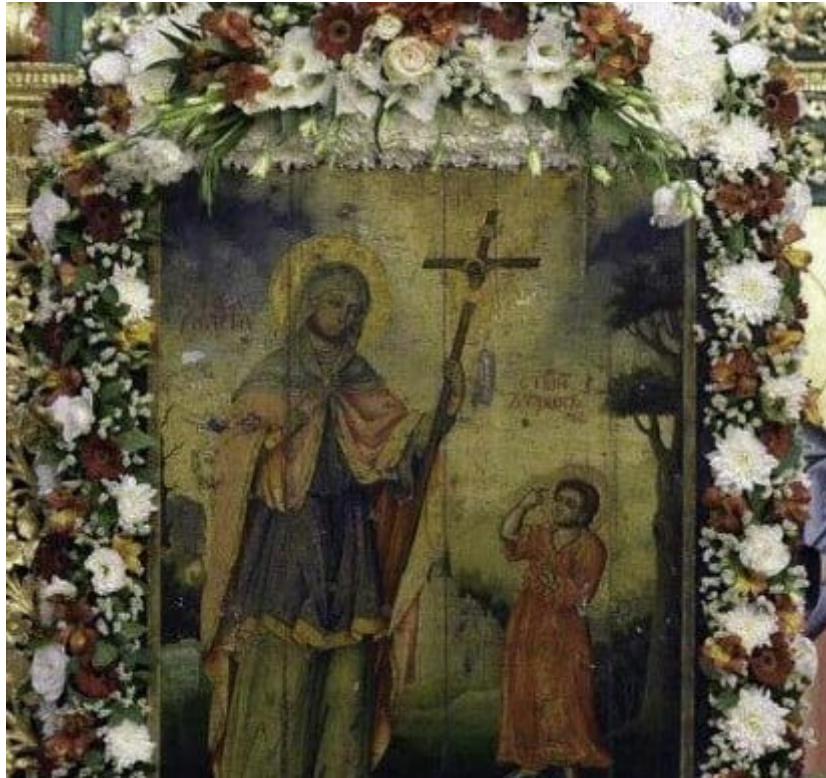

Ο Άγιος Κήρυκος ο Νηπιομάρτυς και η Μητέρα του Αγία Ιουλίττα

/ [Βίοι Αγίων](#)

• Γράφει ο Λάμπρος Σκόντζος, Θεολόγος

Μάρτυρες της Εκκλησίας μας ανάδειξαν όλες οι ηλικίες. Νέοι, ηλικιωμένοι, άνδρες και γυναίκες στολίζουν σαν πολύτιμοι λίθοι τα μαρτυρολόγιά της. Μια από τις κατηγορίες των Μαρτύρων μας είναι οι Παιδομάρτυρες, όπου σ' αυτή συγκαταλέγονται τα ηρωικά βλαστάρια των Χριστιανών γονέων. Είναι τα πολυάριθμα παιδιά, ακόμα και νήπια, τα οποία μαρτύρησαν για την πίστη τους στο Χριστό. Ένα από αυτά υπήρξε ο τρίχρονος άγιος Κήρυκος, ο οποίος έδωσε τη σύντομη ζωή του για την πίστη του στο Χριστό, μαζί με την ηρωική χριστιανή μητέρα του Ιουλίττα.

Η αγία Ιουλίττα καταγόταν από τα μέρη του Ικονίου της Μ. Ασίας. Έμεινε σε νεαρή ηλικία χήρα και είχε αφιερώσει τη ζωή της στη φροντίδα του νηπίου της, που ονομαζόταν Κήρυκος. Τον μεγάλωνε με ευσέβεια και φόβο Θεού. και μαζί με τη στοργή και την αγάπη της έβαζε στην άγουρη ψυχή του νηπίου της την πίστη στον αληθινό Θεό και εκείνο χαριτωμένο, ρουφούσε σαν το καθαρό σφουγγάρι τις υπέροχες μητρικές νουθεσίες. Ζούσαν στα χρόνια που βασίλευε ο θρησκομανής και

φανατικός ρωμαίος αυτοκράτορας Διοκλητιανός (285-305) ο οποίος είχε κηρύξει το φοβερότερο διωγμό κατά των Χριστιανών.

Είναι ιστορικά βεβαιωμένο πως τα σκοταδιστικά ειδωλολατρικά ιερατεία και ιδιαίτερα οι μάντεις, έπαιξαν καταλυτικό ρόλο στην κήρυξη του διωγμού αυτού. Έβλεπαν με θλίψη και ανησυχία οι ιερείς των ειδώλων ότι ερήμωναν τα ειδωλολατρικά «ιερά» εξαιτίας της ραγδαίας εγκατάλειψης των πιστών της αρχαίας θρησκείας και την μεταστροφή τους στη νέα ακμάζουσα χριστιανική πίστη. Αυτό σήμαινε απώλεια τεράστιων προσόδων. Ας μη λησμονούμε πως οι ιερείς στην αρχαία εποχή ήταν οι πλουσιότεροι άνθρωποι, αφού τα «ιερά» της αρχαίας θρησκείας ήταν κατά κανόνα ιδιωτικά. Κυρίως αντέδρασαν τα μαντεία, στα οποία διαδραματίζονταν, όπως είναι γνωστό, απίστευτες καταστάσεις σκοταδισμού, δεισιδαιμονίας και απάτης. Οι ιερείς – μάντεις των διαβόητων μαντείων της Μ. Ασίας, του Κλαρίου και Διδυμαίου Απόλλωνα, διαμήνυσαν στο θρησκόληπτο αυτοκράτορα πως οι «θεοί» ήταν «θυμωμένοι», διότι το κράτος ανέχονταν την ύπαρξη των «άθεων», δηλαδή των Χριστιανών (έτσι τους αποκαλούσαν οι ειδωλολάτρες), οι οποίοι δεν θυσίαζαν και δεν τους λάτρευαν, και γι' αυτό δεν ήταν ευμενείς προς αυτό. Τον έπεισαν λοιπόν να αρχίσει τους διωγμούς, οι οποίοι είχαν εξελιχτεί σε πραγματική γενοκτονία για τους Χριστιανούς. Χιλιάδες Χριστιανοί, όλων των κοινωνικών τάξεων και ηλικιών οδηγούνταν σε φρικτά βασανιστήρια, προκειμένου να αναγκαστούν να αρνηθούν την πίστη τους και να θυσιάσουν στους ανύπαρκτους και ανήθικους ειδωλολατρικούς «θεούς». Όσοι αρνούσανταν οδηγούνταν στο θάνατο.

Το Ικόνιο, που ζούσε η αγία Ιουλίττα, βρισκόταν πολύ κοντά στην Νικομήδεια, όπου είχε την έδρα του ο Διοκλητιανός και κινδύνευε περισσότερο να αποκαλυφτεί η πίστη της και να συλληφθεί. Για μεγαλύτερη ασφάλεια, έφυγε με τον μικρό τριετή Κήρυκο από το Ικόνιο για τη Σελεύκεια και αργότερα στην Ταρσό της Κιλικίας. Αλλά όμως και εκεί συνελήφθηκε από τον τοπικό φανατικό ειδωλολάτρη έπαρχο και οδηγήθηκε σε βασανιστικές ανακρίσεις και πιέσεις να αρνηθεί την πίστη της, έχοντας μαζί της και τον Κήρυκο. Η αγία Ιουλίττα ομολόγησε με θαυμαστό θάρρος και παρρησία την πίστη της στο Χριστό και χαρακτήρισε τους ειδωλολατρικούς «θεούς», στους οποίους την πίεζαν να θυσιάσει, ανύπαρκτους, αισχρούς και κακούς, όπως τους παρουσίαζαν οι μυθολογικές διηγήσεις και οι διδασκαλίες των ιερέων τους. Ο μικρός Κήρυκος στεκόταν δίπλα στη μητέρα του, ατάραχος και ομολογούσε και αυτός ταυτόχρονα την πίστη του ψελλίζοντας συνεχώς και με όλη τη δύναμη της ψυχούλας του το όνομα του Χριστού. Ο θηριώδης έπαρχος απειλώντας προέτρεπε την αγία Ιουλίττα να αρνηθεί το Χριστό και να θυσιάσει στα είδωλα. Ο μικρός Κήρυκος κατάλαβε ότι απειλούνταν η ζωή της μητέρας του και γι' αυτό πήγε κοντά στον έπαρχο και του κλώτσησε ελαφρά το πόδι. Τότε ο

οργισμένος έπαρχος άρπαξε το παιδί και το εκσφενδόνισε με όλη τη δύναμή του από τη σκάλα του βήματος. Ο Κήρυκος κύλησε με ορμή στα σκαλοπάτια, τραυματίστηκε βαριά και βρήκε μαρτυρικό θάνατο.

Η τραγική μητέρα δοκίμασε μεγάλο πόνο στην ψυχή της για τον μαρτυρικό θάνατο του σπλάχνου της, από την ειδωλολατρική θηριωδία. Όμως μια πρωτοφανής γαλήνη την κυρίευσε, όταν σκέφτηκε ότι την αξίωσε ο Θεός να γίνει μητέρα Μάρτυρα. Το θεώρησε ύψιστη ευλογία, χάρη και ευεργεσία από το Χριστό, που για χάρη Του και αυτή βρισκόταν να απολογείται για την πίστη της σ' Αυτόν. Δεν έχασε την ψυχραιμία της και με ήρεμο και ειρηνικό τρόπο συνέχιζε να ομολογεί τη χριστιανική της πίστη. Παράλληλα ήλεγξε την άνανδρη πράξη του επάρχου, ο οποίος ξέσπασε την οργή του και τον φανατισμό του στο άκακο νήπιο. Ακούγοντας όλα αυτά διέταξε να τη βασανίσουν φρικτά και στο τέλος να την αποκεφαλίσουν. Αφού υπέστη απίστευτης αγριότητας και απανθρωπιάς βασανιστήρια, οδηγήθηκε στον τόπο της εκτελέσεως και ο δήμιος της έκοψε το κεφάλι. Η αγία της ψυχή φτερούγησε στα ουράνια, κάτω από το θρόνο του Θεού, για να συναντήσει το ηρωικό βλαστάρι της, για να ζουν αιώνια μαζί και να συμβασιλεύουν με το Χριστό. Η ιερή μνήμη τους τιμάται στις 15 Ιουλίου.

Η εποχή των διωγμών είναι αναμφίβολα η ηρωικότερη εποχή για την Εκκλησία μας. Ουδεμία άλλη θρησκευτική πίστη ή φιλοσοφία ή ιδέα διώχτηκε όπως η χριστιανική πίστη. Με τους μετριότερους υπολογισμούς, στα τριακόσια πρωτοχριστιανικά χρόνια, έδωσαν τη ζωή τους για το Χριστό περισσότεροι από έντεκα εκατομμύρια Μάρτυρες. Ανάμεσα σε αυτούς και ένα μεγάλο νέφος ηρωικών μητέρων, παιδιών και νηπίων, όπως η αγία Ιουλίττα και ο άγιος Κήρυκος.

Πηγή: pemptousia.gr